

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

תל אביב	17:21	18:22	18:54
ירושלים	17:20	18:25	18:58
חיפה	17:20	18:21	18:53

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

המלחמה בכפירה

בעתיד מלחמת גוג ומגוג תהיה מלחמה של הקדושה נגד הטומאה

קדושת השבת

הדרך המקובלת, הינה להיכנס לכל פרויקט רק אחרי שיש תוכנית סדורה כיצד הפרויקט יצליח להגיע ליעדו. אדם ניגש לבנות בית, הוא מגבש תוכנית כספית, יוצר תוכניות אדריכליות מפורטות, ומקבל תוכנית יסודות ועמודים לייצוב הבית ועמידותו. רק כשכל התשתית מוכנה וכל הפרטים משתלבים ומאפשרים את השלמת ביצוע התוכנית - ניתן להתחיל בביצוע הבניה.

אך החשיבה היהודית הפוכה לחלוטין. פעמים יהודי מרגיש שאין לו את הכוחות והיכולות לסייע למקרה הדורש סיוע, הוא חש שאין לו את הקשרים או את היכולות לגייס כספים, לסייע בעצה, או לתמוך במקרה חסד הנקלע לפניו. הוא מתלבט בין לומר 'זה לא בשבילי', 'אני לא מסוגל להרים פרויקט כזה', 'זה גדול מכפי כוחותיי', או לומר 'אני אנסה', 'אעשה כמיטב יכולתי', 'אני לא אומר לא, אעשה מה שאני מסוגל'!

בפרשת שבוע זה, מגלה לנו התורה כי עלינו לבחור בדרך השנייה, להיכנס פנימה, לנסות, לעשות את שלנו כמיטב יכולתנו. גם אם הפרויקט נראה גדול עלינו, גם אם לא נראה שיש לנו את הכוחות, גם אם איננו מרגישים כי זה מתאים לנו - אם משמים זימנו לנו את המשימה, אם משמים הטילו עלינו לסייע במקרה כלשהו - עלינו לנסות לעשות כמיטב יכולתנו, והקדוש ברוך הוא יסייע בידינו להשלים את המשימה.

כשהגיע משה רבנו להקים את המשכן ולבנותו על מכונו וגילה את כובד המלאכה הכרוכה בכך, תמה איך יוכל להקים את המשכן בידי אדם. הלא הקרשים כבדי משקל, העברת הבריחים בהם היא מלאכת אומן, והרכבת המשכן כולו - זו עבודת כפיים משמעותית!

השיב לו הקדוש ברוך הוא - אתה תעשה מלאכתך בידיך, אתה תעשה ככל יכולתך, וראה זה פלא - המשכן יוקם מאילוי!

וכמו שאמרנו, המעצמה הגדולה ביותר היא מדינת ישראל, לארה"ב אין תלמודי תורה כמו כאן שיגנו עליהם, אין ישיבות, אבל עם ישראל מחזיקים ישיבות ותלמודי תורה, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

וכך כתוב בתהלים: ידן בגויים מלא גוויות מחץ ראש על ארץ רבה. כשיש דין בגויים - מלא גוויות! אבל בארץ רבה, ארץ ישראל החשובה מחץ ראש, מעט. מאות נפגעים בצרפת ובגרמניה, ואלפי הרוגים במגדלי התאומים. ובא"י עשרות סקאדים והרוג אחד. והם הערבים מיליונים, ונמצאים בתוכנו, ואותנו הם מחפשים לפגוע בנו יותר מבגויים בחו"ל, ותודה לקל אינם מצליחים כ"כ כמו שמצליחים שם להרוג מאות, רח"ל. וזה כי לנו יש תורה וישיבות תלמודי תורה וכוללים! לימוד התורה שומר על עם ישראל, הלב של עם ישראל זה התורה. חז"ל אומרים עיר שאין בה עשרה בטלנים אינה עיר, מה זה בטלנים? שבטים ממלאכתם ועוסקים בתורה. אסור לגור בעיר כזו שאין בה ישיבות ובני תורה, זו סכנה! העיר בסכנה! אין מי שיגן עליה. אם ד' לא ישמור עיר שוא שקד שומר.

והטעם לזה כי ישראל הם הלב של העולם, אם הלב של האדם חולה - כולו חולה. הנה ישראל הם על המפה נקודה קטנה, הסינים הם מיליארד מאתיים מיליון, אחוז שלהם זה שתיים עשרה מיליון אנו בארץ חצי אחוז מהם. וכל הזמן בכל העולם כל החדשות - ישראל. כל העולם בעולם ישראל. ומה עם רוסיה ומה עם כל העולם? ולמה? כי אנו הלב של העולם. אם הלב אינו בשקט עם ישראל לא בשקט. הלב של עם ישראל זה התלמודי תורה והכוללים, וכל היום הם דנים ומברברים בני הישיבות בני הישיבות... הם באים לעקור תורה מישראל, באיזה מילים קשות, סחטנים, עלוקות. אבל הם לא יודעים שעל אפם וחמתם כח התורה ילך ויגדל ויתעצם ובסופו של דבר עולם התורה ימשיך לפרוח ולגדול.

שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

היכן מסתתר ארון החשמל

לא שמים לב אליו ולקיומו. הוא רץ אל ירכתי המחנה בשקט, ומחפש את המקום הסודי ביותר במחנה - את ארון החשמל המוליך את המתח לעמודי החשמל הפזורים במחנה. לאחר חיפוש ממושך הוא מוצא מאחורי גבעת שיחים ארון חשמל קטן...

מעשה ידי אומן, הוא פותח את ארון החשמל, ומנתר אל חלקו העליון. הוא מאמץ את מבטו היטב, מחפש את הפיוז המרכזי, האחראי על אספקת החשמל לכל רחובות המחנה ומבואותיו. כשגילה את המתג המדובר נצצו עיניו בחשיכה...

בלב רועד מחד וביד בטוחה מאידך, הרבי מניף ידו ומכה באבחה חזקה את המתג. המתג נופל, נשבר ומתרסק, ועלטה כבידה משתררת בכל רחבי המחנה. הרבי רק מוודא כי תיקון הנזק יקח שעות ארוכות, וממהר להימלט...

אותו לילה היה האפל ביותר בתולדות המחנה. כל הלילה עמלו החיילים השומרים לתקן את התקלה הפתאומית, ורק בשעת בוקר מוקדמת הצליחו להחזיר את זרם החשמל לסדרו.

בחסות העלטה והמהומה, ועיסוקם הרב של השוטרים בתיקון התקלה ה'פתאומית' - הצליח הרבי להוביל את כל אוצר העצים לחצר ביתו, ומשם הפיצם לבתי היהודים האומללים המתחננים לעצי הסקה...

בלילות הבאים, בתים רבים במחנה הוארו וחוממו בחום הלהבות שהפיצו עצי ההסקה, שהשיג הרבי בעסקה עם הנוכרי ובמסירות ההובלה באישון ליל. אבל רגע אחרי שאנו יודעים על הסוף הטוב, הבה נעשה חשבון -

האם היה לכך סיכוי מתחילה? האם הגיוני שילד בן 12 יתחיל לקושש עצים שהיו מצרך נדיר ויקר? האם סביר שלפתע יפנה אליו איכר נכרי ויבקש לבצע עמו עסקת מכירת עצים? האם היה ניתן להניח שהעצים יגיעו ליעדם בשלום?

התשובה לכל השאלות הללו היא לא, באל"ף רבתי. זה לא הגיוני, לא סביר, לא מתקבל על הדעת. ועדיין, הרבי בחר לנסות, לפעול, לעשות כמידת יכולתו, בלי להביט על הסיכוי הסביר והאפשרויות שכל המהלך לא יעלה יפה. כי יהודי קודם כל עושה, קודם כל מנסה, קודם כל מפעיל את כל יכולותיו וכישוריו, ומתמסר לעשות כמיטב יכולתו - והקדוש ברוך הוא מסייע!

לו - מדוע שיציעם למכירה לילד בן 12? - הרהר הרבי בחרדה גוברת והולכת...

אחרי הליכה ממושכת שנדמתה בעיניו כנצח, הגיעו השניים לקרחת יער קטנה. הרבי מביט בה ואינו מאמין באוצר שנגלה לעיניו - חבילות ארוזות של עצי הסקה מוכנים לשימוש, ובכמות נכבדה! הן העצים הללו הם אוצר יקר בתנאי החיים במחנה, איך מביאים אותם הכי מהר אל המחנה?

הנכרי מביט בעיניו של הילד המתעגלות בהפתעה, ונוקב בסכום המבוקש בגינם. הרבי מביט בעצים, אך נרתע למשמע הסכום... עודו מהרהר על חוסר יכולתו לגייס סכום כזה אף למען המטרה הנעלית, ומיד חולף בו הרהור נוסף - 'הן השומרים הרשעים, גם הם מחפשים נואשות אחרי עצי הסקה וחימום. ברגע שאתחיל להוביל את העצים לכיוון המחנה - יחרימו הקלגסים את כל הסחורה, וכל האוצר היקר ייפול לידיהם הערלות! בשביל זה כדאי להתאמץ?'

עוד רגע של הרהור על חוסר התוחלת שבמהלך רכישת העצים, ומיד מחליט הרבי לנסות לעשות כמיטב יכולתו. 'תן לי שעה', הוא אומר בפשטות, 'אני הולך לגייס את הכסף...'

הנכרי מדרך אותו בחזרה אל המחנה, והילד ממחר הביתה לבשר לאביו, האדמו"ר בעל ה'דבר חיים' ז"ע, על העסקה שהשיג. נרגשים מהזכות שהתגלגלה לידיהם לפעול יחדיו להצלת היהודים מהקור הנורא, הם מתחילים לאסוף פרוטה לפרוטה כדי להגיע לסכום העתק הדרוש.

אחרי שעה, הועבר הסכום במלואו לידי הנכרי, ואף סוכם כי שעת חצות הלילה תהיה שעת העברת הסחורה לחצר ביתו של הרבי. נותר רק החשש מפני הקלגסים השומרים, שבוודאי יודרו להניח ידיהם על האוצר היקר...

בשעה תשע בערב, שבילי ומשעולי המחנה כבר ריקים מאדם. רק השומרים מסתובבים כזובים טורדניים בכל פינה, מחפשים מפרי חוק וסדר או גנבים מזדמנים. החושך המכסה את המחנה אפל מכל חושך אחר, והרוחות הנושבות בעוז מניסות את אחרוני האנשים אל הבקתות הצפופות...

בדיוק בשעה הזו, הסתגן הרבי החוצה מביתו. הוא הולך בוריות, עוקב בדריכות כי השומרים

מחנה דז'ורין שבטרנסניסטריה, שנת תש"ב, עיצומה של מלחמת העולם השנייה. אל המחנה הוגלו אלפי יהודים, שנאסרו במחנה שהיה בית כלא אחד ענקי, בו חיו היהודים בתנאי אנושיות. הרעב והדחוק היו קשים מנשוא, והקור המקפיא השלים את תמונת החיים הקשה והאכזרית...

היהודים במקום עבדו עבודות פרך, ואך בקושי זכו במנת לחם זעומה ומעט מרק לחמם את עצמותיהם היגעות. בימי החורף גברה המצוקה במחנה עד מאוד, כאשר הטמפרטורה צללה הרבה מתחת לאפס, ובלילות היה הקור הופך למלאך המוות של ממש, ומי יודע כמה יהודים קיפדו את חייהם בצורה אכזרית כל כך, במוות כתוצאה מקפיאה בעיצומו של לילה חורפי, בלי שניתנו להם כל אמצעי הגנה והסקה...

בן 12 בלבד היה הרבי בהיותו במחנה, וכבר אז צערם של יהודי המחנה נגע ללבו הרחום, והוא לא הצליח לשאת את המחשבה כי הם קופאים בלילות ואין איש שם על לב. אך עצי הסקה היו מצרך נדיר ויקר מאוד מאוד, ולא היה בנמצא להשיגם... נאלצו היהודים להישאר נתונים לחסדי הסופות והסערות שפקדו את המחנה, ולהשלים עם המחלות הקשות שפקדו אותם, ועם הקור המצמית החודר לעצמות...

הרבי, שהיה אז ילד צעיר, יכול היה לפטור עצמו באמירה סתמית: 'זה לא לכוחותיי', 'זה גדול מכפי גילי', 'האם ילד יכול לקחת אחריות להציל אלפי יהודים הקופאים מקור ומחנה המסוכן?' אך הרבי בחר לעשות ככל יכולתו וכמיטב כוחותיו, ומדי יום, עם שחר אחר התפילה, התעטף במעיל הדק שהיה ברשותו, ומיהר ויצא אל הקור השורר בחוצות. כל שעות היום הסתובב תחת שלג זלעפות, ואך בקושי הצליח להשיג כמה ענפי עצים או חתיכות עץ קטנות...

באחד הימים, יצא הרבי כמדי יום, והוא סובב אנה ואנה ומחפש אחרי עצים מכל סוג ומין. לפתע, ניגש אליו איכר נכרי ושאל: 'ילד, אתה מחפש עצים? יש לי עצים למכירה!'

הרבי הביט בו בחוסר אמון. 'היתכן? כאן במחנה יש לך עצי הסקה למכירה? הרי הם מצרך נדיר ויקר המציאות!' שאל בתדהמה...

'אכן כן', השיב הנוכרי, 'הם מוחבאים ביער, בוא אחריי', לחש הנוכרי, והילד המאושר החל ללכת בעקבותיו למעבה היער לפתע, תחושת חרדה לפתח את הרבי - 'הן אני ילד לבד, והנוכרי הזה מי יודע מה הוא זומם... הרי כמעט לא יתכן שיש לו באמת עצי הסקה חסובים יפה, ואם היו

"הצינוק היה אפל וחשוך, ושרר בו קור עז. אם בכך לא די - לא היתה בו אפשרות שכיבה כלל, אלא רק מקום ישיבה צפוף ומחניק..."

פרשת שבוע

הרב משה דיין

היכן נמצאת הברכה

בפרשיות הקודמות קראנו על בניית המשכן, ובפרשה זו אנו מגיעים לסוף הבניה וכאן התורה נותנת פירוש מדויק של הכמויות הזהב הכסף והנחושת שנאספו והשתמשו לבניית המשכן. ולכאורה יש לנו להבין כי מצינו בכמה מקומות בתלמוד 'שאיין הברכה מצויה לא בדבר המדור ולא בדבר המני ולא בדבר הספור אלא בדבר הסמוי מן העין' ואיך אם כן מצינו שהתורה מדייקת במספר, ועם כל זה שרתה הברכה במעשה ידיהם, ויתרה מזו מבואר במדרש שכל כלי המשכן נשארו קיימים לנצח.

שאלה זו מצינו בזהר בפרשה זו ששאל ר' יצחק את הרשב"י, וענה לו ר' שמעון: בכל מקום שצד הקדושה שורה עליו, אם החשבון ההוא בא מצד הקדושה, אז הברכה שורה עליו תמיד ואינה סרה ממנו, כי הוא שמור מעין הרע. ודבר זה נלמד, ממצות מעשה כי כשמעשרים את הבהמות או שאר הדברים מונים אותם ואינם חוששים מפני עין הרע. לפי שהחשבון בא לקדש את העשירי, ובוה נשמרים גם כל השאר מעין הרע. ולא עוד אלא שהברכה נמצאת גם בחלק הנשאר כל שכן המשכן שהוא כולו קודש ואין בו חלק של חולין, ובא מצד הקדושה דהיינו מנדבת המשכן שכולו הקדושו בני ישראל ודאי שהברכה שורה על החשבון. אבל כל שאר דברים שבעולם שאינם באים מצד הקדושה אין הברכה שורה עליהם כשהם באים בחשבון, לפי שהסטרא אחרא שהוא נקרא רע עין יכול לשלוט עליו, וכיון שיכול לשלוט עליו לכן אין הברכה מצויה בו. כדי שלא יגיעו ברכות לרע העין ההוא.

נמצא שכאשר האדם סופר לכבוד הקב"ה לתת את החלק לצורכי שמים, מעשר בהמה או מעשר כספים, בזה לא שולטת עין הרע, אלא בהיפך שורה ברכה בכל הכסף.

ובביאורי מהר"ל מפארג (דרך החיים) כותב: כי האדם כאשר יתן ממון שלו אל השם יתברך הנה תבוא הברכה מה' יתברך אל הממון שלו, כי הקריב מעושרו אל ה' יתברך. ולכן צויה ה' יתברך לתת אחד מעשרה אליו. ולפיכך כאשר הוא נותן מעשר אל ה' יתברך בזה דבק בו יתברך במה שהוא יתברך כולל הכל.

מעתה אנו למדים הסתכלות אחרת על מצות מעשר והתרומה שהם נועדו להכניס את ממונו של אדם לרשות הקב"ה בכדי שאף ממון האדם יחשב צורכי גבוה ותחול בו הברכה. ואין זה רק בנוגע למעשר אלא גם בשאר חיובי הפרשה שלעולם מפרישים מן הממון את החלק השייך להקב"ה אם זה העשירי או אם זה הראשית. ולכן הגורם לחיוב הפרשה הוא הממון שניתן לאדם משום שמטרת ההפרשה היא לחבר את האדם אל רשות הקב"ה.

יש אנשים שמרגישים שכאשר הם נדרשים לתת מעשר כספים, או להרים תרומה לצורכי דברים שבקדושה, כאילו באים לקחת מהם חלק ממנו. אולם כאן מבאר לנו הזהר שעל ידי הניתנה שנותן לצורך ציווי ה' זה מביא את הברכה.

הרב אשר זנוורי

פינת ההלכה

הלכות חודש אדר

משנכנס אדר מרבית בשמחה כיון שבחודש הזה ונהפוך הוא מאבל לשמחה מיגון ליום טוב והקב"ה הצילנו מיד אויבנו וישלטו היהודים המה בשונאיהם ולכן השמחה רבה בחודש זה.

מצות זכר למחצית השקל

א. כתוב בתורה (שמות פרק ל') "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה". ואמרו בגמ': גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל לפיכך הקדים שקליהו לשקליו, ואת זה היו נותנים לבית המקדש. ובעונותינו הרבים חרב בית מקדשנו ולכן היום נותנים זכר למקדש, וזיהרו לומר רק זכר למחצית השקל.

ב. מתי זמן נתינתה, כתוב במסכת סופרים (פכ"א ה"ד) וצריכין ישראל לתת שקליהם לפני שבת זכור, אומנם הרמ"א כתב שיתנו לפני מקרא מגילה (ס' תרצ"ד ס"א) וכן מובא בחזו"ע (פורים ע' קא), אבל המגן אברהם כתב שיתנו לפני מקרא מגילה של היום. והמנהג כיום שנותנים מר"ח אדר והלאה ויתן לכל הפחות לפני מקרא מגילה.

ג. כמה הסכום של מחצית השקל? כתב כף החיים (תרצ"ד ס"ב) ששיעור מחצית השקל הוא שלשה דרהם שזה תשעה גרם כסף העולמי. אומנם הרמ"א כתב (שם) ודבריו הם ממנהר"ם מרוטנבורג שיש ליתן קודם פורים מחצית מן המטבע שבאותו המקום ובאותו הזמן זכר למחצית השקל, ומוסיף ואומר ומאחר שג' פעמים כתוב בפרשה יש ליתן שלש מטבעות, וכן מוכח מהמשנה ברורה בביאור הלכה, שאפשר לתת אפילו מטבע שנקרא חצי גרוש, והיום בימינו הוא חצי שקל, וכן הביא כף החיים בשם המטה יהודה (שם ס"ק כג) שלא נהגו לתת אלא חצי מטבע הפחות שבמטבעות וגו' והוא רק זכר בעלמא. אבל הרב עובדיה יוסף בחזו"ע הביא שמנהגו לתת כמו שהיה בזמננו והוא שלשה דרהם שהוא תשע גרם כסף מזוקק לפי מחיר הכסף הגולמי שמשנתה מזמן לזמן, ויש כאלו שיש להם מטבעות מיוחדות ע"פ המשקל הנ"ל (כעין מטבעות של הכהן בפדיון הבן) והאדם לוקח זאת ועושה בהם את זכר למחצית השקל וזה היותר מהודר, ואם אין לו יוכל לעשות בכסף של היום כסכום שיצא באותה השנה. ומי שגם זה יקשה עליו, די שיתן שלשה חצאי שקלים כי שוה כסף ככסף דמי (תוס' קידושין ב.), ומי שגם זה יקשה עליו יוכל להביא אפילו כל שוה כסף ויוצא בזה ידי חובה.

למסקנא סכום מחצית השקל

א. תשע גרם כסף עולמי ועדיף במטבע מיוחד, ואם אין לו יביא את סכום הכסף.

ב. שלשה חצאי שקלים.

ג. כל שוה פרוטה יוצא ידי חובה.

על מי צריך לתת ומאיזה גיל

א. ברע"ב והובא ברמ"א שרק מבן עשרים שנה ומעלה צריך ליתן מחצית השקל וראיה מהכתוב מבן עשרים שנה ומעלה (פ' כי תשא פרק ל' ד'), אבל התוס' יו"ט חולק וכן הובא במשנ"ב (ס' ה) שצריך מבן י"ג שנה שהוא בכלל איש ומה שכתוב בפסוק מבן כ' הוא דוקא לאדני המשכן ולא לקרבתו. ואליה רבה כתב שכל זה מדינא אבל המנהג לתת גם על הנשים וגם על בניו הקטנים ואשה מעוברת תתן בעד ולדה ג"כ, והתורה תמימה כתב הטעם שאף הם היו באותו הנס ולכן יתן בעד, ולמסקנא יתן בעד כל בני ביתו ואם קשה לו הדבר יתן בעדו מחצית השקל כראוי ובעד בני ביתו יתן חצאי שקלים כמבואר לעיל.

האם אפשר לתת מכספי מעשר

א. לא יתן כסף מחצית השקל מכספי מעשר, אלא אם התנה בפירוש שהתחיל לעשר מכספו ואמר בלי נדר ועכשיו השעה דחוקה לו יכול לתת מכספי מעשר (עיין בשו"ת יחיה דעת ח"א תשובה פז שהאריך בזה ע"ש).

למי נותנים את זכר למחצית השקל

א. מובא במסכת סופרים (כ"א ה"ד) שנותנים לחם ומים לעניים, וגר"ח פלאג'י (רוח חיים תרצ"ד) כתב שיתנו לעניים ת"ח וכמו שמובא בגמ' אם ביקשת לעשות צדקה עשה עם עמלי תורה, וכן יוכל ליתן זה למוסדות של תורה בתי מדרש וישיבות שמגדלים שם תלמידי חכמים.

אז, בואו נחליט שאנחנו מרגיזים את היצר הרע, ומעכשיו מקבלים לנסות 2 דברים:

1. **מנסים להיות חכמים - ולא הוב מוסר.** זה נשמע כואב, אבל נסתכל על זה, כמו מישהו שמבקש להסיר מעלינו לכלוך או אבק מעל חליפתנו. זה רק יעשה לנו טוב.

2. **נפסיק לחשוב שנצליח לשנות מישהו על ידי תוכחה ישירה ולא מכבדת.** נפסיק לחשוב, משום מה, שכגודל הצעקה כך גודל ההצלחה.

בואו נחשוב על נתינת מוסר כאל "כריך". איך בנוי הכריך? שתי פרוסות לחם וממרח דק ביניהם. גם שרוצים להשפיע כדאי לבנות את אותו מהלך:

א. פתיחה חיובית.

ב. התייחסות להתנהגות שעליה רוצים להשפיע, בהדגשה על המעשה ולא על העושה.

ג. סיום חיובי.

בין שתי "השכבות" החיוביות של הכריך אנו מכניסים את המסר העדין שלשמו ניתן המשוב.

מבנה זה מבטיח שהמסר המועבר במשוב לא ייתקל בהתנגדויות מצד מקבל המשוב, ויחלחל ישירות לתת מודע שלו.

וכנגד עצת היצר, נביא כאן את עצת השל"ה הקדוש (רבינו ישעיה הלוי הורוויץ, מגדולי הדור במאה ה-17): "אין ראוי לאדם, כשירצה דבר מה מאנשי ביתו, שיכריחם על זה על צד האונס והניצוח, אף כי הוא מושל בהם. אלא, ישתדל לפתות אותם בתכלית מה שאפשר, **כדי שיתעוררו לזה מעצמם, אפילו במצוות וחייבים**" (של"ה פ' ויצא)

שבת שלום!

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בשיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב בנסו לאתרנו: Rabenu.com

אני מקווה שיצר הרע לא קורא את המאמר הזה!

כששאלו את מרן הרב שטיינמן, מיהו רבו המובהק? ציפו לשמוע שהחזון איש הוא רבו, או אולי הרב מבריסק. במקום זאת ענה הרב שטיינמן בפשיטות: "היצר הרע".

בואו נלמד משהו מהיצר הרע.

אחד התכסיסים של היצר הרע – הוא שנהיה **צדיקים**!

צדיקים, בעיקר על חשבון **אחרים**!!!

ובעיקר שזה לא מצריך מאיתנו שום דבר, רק לעטות על עצמינו פרצוף מצטדק וכועס ולהטיף מוסר ותוכחה **לאחרים**!!!

בעיקר היצר הרע אוהב את התוכחות האלו – כי הם מייצרים את ההיכר הגמור. במקום חיזוק וקירוב, הם גורמים חולשה וריחוק. ובמקום הגברת כבוד שמים, זה מביא לתוצאה שונה, בדרך כלל. כמה שהוא אוהב את זה...

כי מה לעשות, והטבע האנושי מייצר "אנטי" בכל פעם שהוא מרגיש מותקף.

ומה לעשות, והנפש של בני נוער, בעיקר בגיל ההתבגרות, "לא אוהבת" לקבל מסר המוכיח להם שהם טועים.

אז נכון, אבי תנועת המוסר, רבי ישראל מסלנט, הוכיח **שאוהב המוסר חכם הוא**, כמאמר שלמה המלך: "אל תוכח לץ פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך" (משלי פרק ט' פסוק ח'), אבל תתבוננו סביבכם ותנסו לזהות כמה אוהבי מוסר אתם רואים!?

"זכר למחצית השקל נותנים לישיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של
הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל'
וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל
הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי
תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם
מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג'י:

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן
העולם הבא ולא יקרה לו שום כגע רע באותה שנה!"

לנתינת זכר למחצית השקל
עם התפילות והבקשות
סרקו את הקוד:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

